

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 409/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej, zo sudcu Petra Brňáka a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Vojenská 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 18 T 118/2012 z 26. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Základné práva [REDACTED] zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 18 T 118/2012 z 26. mája 2014 porušené neboli.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Vojenská 14, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 T 118/2012 z 26. mája 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu z 26. mája 2014“). Sťažnosť sťažovateľky bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 18. júla 2014.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľka je... poškodená stranou v trestnom konaní vo veci obžalovaného: [REDAKOVANÉ] pre prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. b) Trestného zákona vedenej na OS Košice II pod číslom konania 8T 118/2012.

Pôvodne bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] právoplatne odsúdený pre trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. b) Trestného zákona rozsudkom OS Košice II spis. značka 8 T 118/2012 zo dňa 14. 01. 2013 a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 12 mesiacov a súčasne bol zaviazaný na náhradu škody poškodenej vo výške 3304,45 €. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 29. 1. 2013.

Odsúdený následne podal návrh na obnovu konania. O jeho návrhu rozhodol OS Košice II uznesením spis. značka 4 Nt 45/2013 z 21. 10. 2013... a to tak, že jeho návrhu vyhovel a zrušil výrok o treste uložený pôvodne vyššie uvedeným rozsudkom OS Košice II a všetky výroky na trest obsahovo nadväzujúce. K zrušeniu výroku o vine a na uvedený výrok nadväzujúceho výroku o náhrade škody uvedením rozhodnutím o povolení obnovy konania nedošlo...

Po otvorení hlavného pojednávania môj splnomocnený zástupca samosudcu upozornil na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Košice II spis. značka 4 Nt 45/2013 z 21. 10. 2013 bol zrušený len výrok o treste a teda výrok o vine, ako aj naň nadväzujúci

výrok o povinnosti nahradiť mi škodu zrušené nikdy neboli. Napriek uvedenej skutočnosti prvostupňový súd rozhodoval opätovne aj o vine obžalovaného a obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku rozsudkom Okresného súdu Košice II spis. značka 8T118/2012 zo dňa 26. 5. 2014... oslobodil a mňa odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Nakoľko sa obžalovaný aj prokurátorka vzdali práva podať proti rozsudku odvolanie, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26. 5. 2014. Sťažovateľka podala odvolanie proti výroku o náhrade škody... Došlo tak k situácii kedy pôvodný právoplatný výrok o vine a na neho nadväzujúci výrok o náhrade škody uvedený v rozsudku OS Košice II spis, značka 8 T 118/2012 zo dňa 14. 01. 2013 nebol žiadnym rozhodnutím nikdy zrušený a zároveň (popri právoplatnom odsudzujúcom výroku a právoplatnom výroku o priznaní náhrady škody) tu jestvuje právoplatný rozsudok o oslobodení spod obžaloby a o „nepriznaní“ nároku na náhradu škody (keďže ma súd s mojim nárokom odkázal na občianske súdne konanie). Postup prvostupňového sudu, ktorý napriek existencii právoplatného rozhodnutia o vine a naň nadväzujúceho rozhodnutia o náhrade škody, o týchto opätovne rozhodoval, nie je možné označiť inak, iba ako absolútnu svojvôľa konajúceho sudcu.

Naviac podotýkame, že okrem vyššie uvedeného najzávažnejšieho Ústavného problému došlo v konaní aj k ďalším podľa názoru sťažovateľky protiprávnym veciam.

Dôvodom povolenia obnovy konania malo byť nevypočutie svedka - súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní. Uvedený svedok bol na HP vypočutí pričom neuviedol nič, čo by nebolo pôvodne konajúcemu súdu známe aj v pôvodnom konaní, teda žiadnym spôsobom nemohla uvedená výpoveď zakladať nejakú zmenu týkajúcu sa skutkového stavu veci...

Súčasne bol uvedený svedok vypočutý bez toho, aby bol pozbavený povinnosti mlčanlivosti v zmysle platného Exekučného poriadku...

Nakoľko je podľa názoru sťažovateľky pôvodný výrok o vine a náhrade škody naďalej právoplatný a súčasne existuje aj odlišné právoplatné rozhodnutie toho istého súdu - rozsudok OS Košice II spis. značka 8 T 118/2012 zo dňa 26. 05. 2014 ktorým došlo k oslobodeniu obžalovaného súdom v zmysle ust. § 285 písm. b) Trestného poriadku - existuje tak stav ktorý je v právnom štáte neakceptovateľný nakoľko o tej istej veci nemôžu

existovať dve rozdielne právoplatné rozhodnutia. Poškodená je tak vystavená závažnej právnej neistote nakoľko nevie ktorým rozhodnutím sa má riadiť a najmä nevie či je povinná pôvodne priznanú škodu, ktorú jej obžalovaný medzičasom uhradil obžalovanému vrátiť alebo si ju môže ponechať.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ]... na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a základné právo vlastníť majetok v zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Okresného súdu Košice II spis. značka 18 T 118/2012 zo dňa 26. 5. 2014 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Košice II spis. značka 18 T 118/2012 zo dňa 26. 5. 2014 sa zrušuje a vracia sa na ďalšie konanie.

[REDAKOVANÉ]... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3000 €..., ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu Košice II ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnomu zástupcovi JUDr. Ivanovi Husárovi za zastupovanie v konaní pred Ústavným súdom SR, vo výške 497,52 €... do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu a uznesením č. k. I. ÚS 409/2014-14 z 13. augusta 2014 ju prijal na ďalšie konanie.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. 1SprV/571/2014 z 3. septembra 2014, v ktorom uviedol:

„V súlade s ustanovením § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, po oboznámení s predloženou sťažnosťou a uznesením, kde sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv Vám oznamujem, že ako orgán riadenia a správy súdu zabezpečujem riadenie súdu v oblasti

výkonu súdnictva sledovaním rozhodovacej činnosti sudcov z hľadiska plynulosti súdneho konania. Z uvedených dôvodov nie som oprávnený posudzovať vecnú stránku prijatej sťažnosti, keďže sťažnosť sa vzťahuje na rozhodnutie Okresného súdu Košice II.“

Právny zástupca k vyjadreniu predsedu okresného súdu v podaní z 24. septembra 2014 uviedol:

„S názorom predsedu Okresného súdu Košice II o tom, že nie je oprávnený posudzovať vecnú stránku prijatej sťažnosti nakoľko vykonáva dohľad nad výkonom súdnictva iba z pohľadu plynulosti súdneho konania nesúhlasíme. Uvedené stanovisko vzhľadom na absenciu vyjadrenia k podstate Ústavnej sťažnosti považuje sťažovateľka za nepriame akceptovanie dôvodnosti podanej Ústavnej sťažnosti. Podľa názoru sťažovateľky k nezaujatiu stanoviska k podstate Ústavnej sťažnosti došlo iba preto aby súd nemusel priznať pochybenie a opodstatnenosť sťažovateľkinej sťažnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhujeme Ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyhovieť v celom rozsahu.

Zároveň súdu oznamujeme, že medzičasom bola sťažovateľka opakovane vyzvaná právnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ] na úhradu sumy 4 162,20 €. Naplnila sa tak predpoveď sťažovateľky, že v súvislosti s napadnutým rozhodnutím Okresného súdu Košice II dôjde k vzniku ďalších stresových situácií na jej strane. Uvedené dávame súdu na vedomie s ohľadom na uplatnenú požiadavku priznania náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej napádaným rozsudkom Okresného súdu Košice II.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti, len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 409/2014-14 z 13. augusta 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v senáte ústavného súdu v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Marianna Mochnáčová (sudkyňa) a Milan Lalík (sudca). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2015 účinného od 1. marca 2015 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Marianna Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák (sudca) a Milan Lalík (sudca). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov ma rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na konanie o občianskoprávných veciach, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodíť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Ústavný súd zo sťažnosti a z príloh, ktoré sťažovateľka pripojila k sťažnosti, zistil tieto skutočnosti:

Obžalovaný [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“) bol na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 4 Pv 653/11 (ďalej len „obžaloba prokurátora“) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 118/2012 zo 14. januára 2013 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu zo 14. januára 2013“), ktorý nadobudol právoplatnosť 29. januára 2013, uznaný vinným z prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 12 mesiacov a bola mu uložená povinnosť nahradiť sťažovateľke škodu v sume 3 304,45 €.

Okresný súd o návrhu obžalovaného na obnovu konania, ktoré bolo ukončené rozsudkom okresného súdu zo 14. januára 2013, rozhodol uznesením sp. zn. 4 Nt 45/2013 z 21. októbra 2013 (právoplatné 21. októbra 2013) tak, že zrušil výrok o treste uložený mu rozsudkom okresného súdu zo 14. januára 2013, ako aj všetky výroky na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce.

Po povolení obnovy konania rozhodol okresný súd o obžalobe prokurátora rozsudkom č. k. 8 T 118/2012-123 z 26. mája 2014 tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom, a sťažovateľku ako poškodenú s jej nárokom na náhradu škody odkázal

na občianske súdne konanie. Obžalovaný a prokurátor sa práva na odvolanie proti tomuto rozsudku okresného súdu vzdali.

Sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu z 26. mája 2014. Podľa sťažovateľky k porušeniu jej práv malo dôjsť tým, že okresný súd rozsudkom z 26. mája 2014 vydaným po povolení obnovy konania uznesením z 21. októbra 2013 obžalovaného spod obžaloby oslobodil a sťažovateľku ako poškodenú odkázal s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, a to napriek tomu, že uznesením z 21. októbra 2013 v konaní o návrhu na obnovu konania okresný súd zrušil iba výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom zo 14. januára 2013 a ďalšie výroky naň obsahovo nadväzujúce, t. j. výrok o vine obžalovaného a výrok, ktorým bol obžalovaný zaviazaný nahradiť sťažovateľke ako poškodenej škodu, neboli uvedeným rozsudkom zrušené.

V rámci základného trestno-procesného vzťahu existujúceho vo fáze súdneho konania je jednou zo strán obžalovaný so svojím právom na spravodlivé preskúmanie a rozhodnutie o oprávnenosti jeho trestného obvinenia a druhou stranou tohto vzťahu, ktorá uplatňuje trestné obvinenie, je prokurátor zastupujúci štát. V uvedenom základnom trestno-procesnom vzťahu, v ktorom sa rozhoduje otázka viny a trestu, má síce poškodený právo aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu veci, nemá však postavenie strany oprávnenej uplatňovať trestné obvinenie, preto pre uvedenú časť trestného konania nemôže disponovať základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúcim kvalitu súdneho konania, teda spravodlivý proces, a ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Poškodený, ktorý má v trestnom konaní právo uplatniť nárok na náhradu škody a tento nárok aj uplatnil, je procesnou stranou v tzv. adhéznom konaní (prebiehajúcim kontinuálne so súdnym konaním o vine), v ktorom sa rozhoduje o ním uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom a v rámci ktorého mu je garantované základné

právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Tomu zodpovedá aj právna úprava a síce § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého môže rozsudok napadnúť odvolaním môže poškodený iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Poškodený tak disponuje opravným prostriedkom len proti rozhodnutiu súdu o uplatnenom nároku na náhradu škody, nemôže však napadnúť odvolaním rozsudok v časti týkajúcej sa rozhodovania o vine a treste obžalovaného. Z uvedeného dôvodu práva poškodeného podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 výrokom, ktorým sa rozhoduje o vine a treste obžalovaného, nemôžu byť porušené.

Náležité preskúmanie podozrenia zo spáchania trestného činu, teda vecne správne rozhodnutie o otázke viny a spravodlivé potrestanie páchatel'a je oprávnením a povinnosťou štátu, zastúpeného prokurátorom, ktorý zabezpečuje ochranu práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb, záujmov spoločnosti a ústavného zriadenia Slovenskej republiky, ktorou naplňa účel trestného práva (m. m. III. ÚS 100/2010).

Z uvedeného vyplýva, že rozsudkom okresného súdu z 26. mája 2014 vo výroku o vine, teda v časti, ktorou okresný súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby, nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľky výrokom rozsudku okresného súdu z 26. mája 2014, ktorým rozhodol o uplatnenom nároku na náhradu škody sťažovateľky ako poškodenej, ústavný súd konštatuje, že okresný súd aplikoval relevantnú právnu normu, keď podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku, vzhľadom na to, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil, odkázal sťažovateľku s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Okresný súd teda postupoval v súlade s procesnoprávnymi predpismi trestného konania, a preto výkon jeho právomoci v tejto časti

rozhodovania považuje ústavný súd za zlučiteľný s obsahom čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že poškodený v trestnom konaní nemôže podať odvolanie proti výroku o vine a treste, ale iba proti výroku, ktorým bolo rozhodnuté o jeho nároku na náhradu škody.

Ako z príloh, ktoré sťažovateľka predložila ústavnému súdu, vyplýva, obžalovaný podal okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal, aby okresný súd sťažovateľku ako odporkyňu zaviazal zaplatiť sumu 3 863,94 € s prísl, pričom nárok na zaplatenie časti tejto sumy vo výške 3 304,45 € odôvodňuje tým, že túto sumu uhradil sťažovateľke na základe rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2013, pričom rozsudkom okresného súdu z 26. mája 2014 bol spod obžaloby okresného prokurátora oslobodený.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že okresný súd nie je oprávnený posudzovať záväznosť dvoch protichodných právoplatných rozhodnutí vydaných v tej istej trestnej veci, ústavný súd dáva do pozornosti ustanovenie § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich ho spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania, súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní. Z citovaného ustanovenia § 135 ods. 1 OSP vyplýva, že súd je pri rozhodovaní viazaný iba výrokom rozsudku, z ktorého vyplýva, že bol spáchaný trestný čin, a o tom, kto je páchatelom trestného činu. Oslobodzujúcim rozsudkom súd viazaný nie je. Zároveň je potrebné uviesť, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda preto, že skutok, pre ktorý bolo proti nemu

vedené trestné stíhanie, nie je trestným činom. Oslobodenie spod obžaloby neznamená, že sa skutok nestal, a teda že ním obžalovaný nemohol spôsobiť škodu, náhrady ktorej sa sťažovateľka v trestnom konaní domáhala, a teda že v konečnom dôsledku nemá nárok na náhradu škody.

Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že sťažovateľka v doplnení podania doručenom ústavnému súdu 18. júla 2014 uvádza, že z obsahu odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 33/2014 z 12. júna 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ktorým krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľky proti výroku rozsudku okresného súdu z 26. mája 2014 o náhrade škody ako podané neoprávnenou osobou, vyplýva, že krajský súd uznáva nesprávnosť napadnutého rozsudku okresného súdu z 26. mája 2014, ale z formálnych dôvodov im nemôže vyhovieť. Ústavný súd však musí konštatovať, že toto tvrdenie sťažovateľky nie je pravdivé. Krajský súd v odôvodnení uznesenia naopak spochybňuje postup okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu na obnovu konania, ktoré bolo skončené rozsudkom okresného súdu zo 14. januára 2013, keď okresný súd na základe návrhu obžalovaného na obnovu konania zrušil iba výrok o treste, a to napriek tomu, že návrh na obnovu konania sa týkal výroku o vine.

Z uvedeného dôvodu má ústavný súd tiež pochybnosti o správnosti postupu okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu obžalovaného na obnovu konania, ktorý oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu z 26. mája 2014 predchádzal.

Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, že základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu porušené neboli.

Pokiaľ ide o návrh sťažovateľky zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu z 26. mája 2014 a priznať jej primerané zadosťučinenie a úhradu trov konania, ústavný súd uvádza, že tieto výroky sú viazané na vyhovieť vo veci samej. Keďže ústavný súd vyslovil,

že v sťažnosti označené práva sťažovateľky porušené neboli, jej uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už nezaoberal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015